

Ewa Kierzkowska-Kalinowska

Radom. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 7, 316-317

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MARCINKOWO, pow. Inowrocław
Stanowisko 1

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Bydgoszczy
Muzeum im. J. Kasprowicza
w Inowrocławiu

Badania ratownicze prowadzili mgr Barbara Maciukiewicz-Czarnecka/ autorka sprawozdania/ oraz mgr Czesław Sikorski, Finansowało Prezydium GRN w Marcinkowie. Pierwszy sezon badań. Ślady osadnictwa kultury amfor kulistych, grób kultury iwieńskiej, osadnictwo z przełomu epok brązu i żelaza, związane z kulturą łużycką.

Stanowisko dotychczas nieznanne, odkryte zostało w 1971 r. w trakcie wybierania żwiru.

Usytuowane na niewielkim wyniesieniu o podłożu żwirowym, które ciągnie się pasem szerokości około 80 m, na przestrzeni kilkudziesięciu kilometrów, w otoczeniu łąk oraz czarnych ziem.

Badania skoncentrowano na północnej krawędzi wybierzyska, gdzie podczas eksploatacji żwiru odsłonięto 10 obiektów osadniczych oraz grób kultury iwieńskiej o prostokątnej formie, w obstawie kamiennej z większych kamieni polnych. Szkielet zachował się szczątkowo w postaci fragmentu kości przedramienia. Wyposażenie grobu stanowiła ornamentowana szpila z główką oraz podkowiasta bransoleta z mankietowymi wypustkami, wykonana z brązu.

Zebrano również, zalegające na wtórnym złożu / wybrane razem ze żwirem fragmenty amfory / kultury amfor kulistych/.

Wstrzymano dalszą eksploatację żwiru, ponieważ kontynuowanie prac badawczych uniemożliwiły warunki atmosferyczne / mróz i śnieg/.

Badania będą kontynuowane.

RADOM
Stanowisko 1

Instytut Historii Kultury Materialnej
Polskiej Akademii Nauk

- Ekspedycja Wykopalskowa
w Radomiu

Badania prowadziła mgr Ewa Kierzkowska-Kalinowska, Finansowało PMRN w Radomiu Wydział Kultury. Ósmy sezon badań, Grodzisko wczesnośredniowieczne.

Kontynuowano badania w południowej części grodziska "Piotrówka", przecinając wykopem główną partię konstrukcji wału drewniano-ziemnego/ w ub. latach badano warstwy dochodzące do zewnętrznej i wewnętrznej pionowej ściany wału/.

Wał szerokości 12 m u podstawy zbudowany był z trzech części. Zewnętrzne / szerokości około 1,60 m/ i wewnętrzne / szerokości około 2,50 m/ jego partie wzniesione były w konstrukcji przekładkowej / warstwy drewna i warstwy piasku z domieszką żwirku/ a środkową stanowiły warstwy gliny przemieszanej z zielonkawym ilkiem i brunatną ziemią, w których miejscami występowały ślady drewna / patyki, gałęzie ?/.

U spodu zewnętrznej części przekładkowej wału zalegała warstwa ciemnej brunatnej ziemi z domieszką zielonkawego ilku i próchna drewnianego / grubości 90 cm/, w której odsłonięto dobrze zachowane elementy drewniane: kilka równoległe ułożonych w stosunku do linii wału grubych belek / długość 2,0 - 2,3 m, szerokość 20-40 cm/ a na nich zwarty pas szerokości 1,10 m poprzecznie ułożonych dranic.

Na granicy między zewnętrzną, przekładkową częścią wału, a środkową widoczne były ślady pionowej konstrukcji drewnianej, występujące do połowy wysokości wału; powyżej znajdowała się warstwa grubości około 1 m i szerokości około 0,6 m luźno ułożonych kamieni / otoczaki granitowe/. Podstawę pionowej konstrukcji stanowi rząd wbitych pionowo w podłoże gliniane drewnianych pali o przeciętnej średnicy 20 cm, rozmieszczonych w odstępach ok. 10 cm.

Na koronie wału występowały wyraźne ślady pionowej konstrukcji drewnianej, czytelne zarówno w pasie zewnętrznym jak i wewnętrznym.

Złożona konstrukcja wału oraz brak ściśle datujących zabytków nie pozwala w chwili obecnej na ustalenie kolejności etapów wznoszenia wału.

ŻARNÓW, pow. Opoczno
Stanowisko 2 i 3

Instytut Historii Kultury Materialnej
Polskiej Akademii Nauk
Ekspedycja Wykopaliakowa
w Radomiu

Badania prowadziła mgr Ewa Kierzkowska-
Kałbnowska, Finansował WKZ w Kielcach.
Osada i cmentarzysko wczesnośredniowieczne.

Badania miały charakter sondażowy w celu ustalenia zasięgu osadnictwa wczesnośredniowiecznego. Stanowisko 2 obejmuje przypuszczalny teren osady podgrodowej / na południe od grodu/ wraz z kościołem z XII w. i cmentarzem przykościelnym. Stanowisko 3 - osada przyrodowa położona jest około 150 m na wschód od grodziska.

Na stanowisku 2 założono wykop o powierzchni około 20 m² na miejscu domniemanego wału podgrodzia. Natrafiono na cmentarzysko szkieletowe, które całkowicie zniszczyło czytelność warstw osadniczych. Oprócz dużej ilości luźno leżących kości ludzkich, pochodzących ze zniszczonych grobów, eksplorowano 21 pochówków szkieletowych, z których 2 posiadały obstawę kamienną. Na podstawie stratygrafii i materiału ceramicznego czas trwania cmentarzyska można roboczo określić na koniec XII - XVIII w. W wykopie występowały bardzo liczne fragmenty ceramiki od XI - XVIII w. z przewagą ceramiki wczesnośredniowiecznej leżącej na złożu wtórnym.